

Mimo všechny proudy daleko od Prahy (Brno, Slezsko) stál **Petr Bezruč** (1867 – 1958)

- svým postojem (ostrou kritikou) má velmi blízko k Macharovi i realistům
- napsal jedinou sbírku – Slezské písně - během několika týdnů vzniklo jádro knihy, pak ji rozšiřoval
- naprosto ojedinělé verše útočně promlouvající za sociální a národní zájmy českých obyvatel Slezska (proti národnostnímu a sociálnímu útlaku v rodném kraji)
- nemají svým vznikem, stylem ani dalším osudem v české literatuře obdobu
- začaly vycházet 1899 v novinách, 1903 souborně
- je to básnická autostylizace do barda, lidového zpěváka (i jiných rolí – svědek, poutník, rebel, pamfletista...)
- využívá písňové formy i veršovaného pamfletu
- ovlivněno i symbolismem

Slezské písně

- původně jako *Slezské číslo* - 31 převážně balad (jsou zde i básně milostné), v roce 1909 jako Slezské písně už 45 básní

- básně reagující na sociální bídu a národnostní útlak (např. *Maryčka Magdónova, Ostrava*)
- pohled na soudobou českou politiku, vlastenectví (*Praga caput regni*)
- básně, jejichž estetická hodnota spočívá ve spojení různorodých principů, tendencí a poetik (*Škaredý zjev* – pomocí symbolů zde popisuje těžký život na Ostravsku, označuje se za věčného tuláka)
- básně věnované jednotlivým obcím na Moravě a ve Slezsku (např. *Polská Ostrava*)

-Některé básně z této sbírky zhudebnil a nazpíval písničkář Jarek Nohavica (autora také vědecky studoval)

- pseudonym Bezruč je připisován Vladimíru Vaškovi, brněnskému muži pracujícímu ve Frýdku, jehož otec byl vydavatelem prvních českých novin ve Slezsku, byl jedním z prvních, kdo se vyslovil proti pravosti Rukopisů